

บรรณนิทัศน์

หนังสือเรื่อง “จนกว่าจะพบกันอีก”

ของ “ศรีบูรพา”

“จนกว่าจะพบกันอีก” ท่านผู้อ่านที่มึนอารมณ์ค่อนข้างไปทางโรแมนติค คงจะได้คิดว่า “นี่เราเห็นจะพบกับเรื่องรักสะเทือนใจเข้าอีกแล้ว” อันที่จริงก็มีส่วนถูกอยู่เหมือนกันในประการหลัง คือท่านผู้ใดที่ได้อ่านแล้วยากที่จะเว้นไม่เกิดความรู้สึกสะเทือนใจหากแต่ความรู้สึกสะเทือนใจที่เกิดขึ้นหลังจากอ่าน “จนกว่าจะพบกันอีก” นั้น มิใช่เกิดจากความเศร้าดังธารอาลัยในรูป รส กลิ่น เสียง หากเกิดจากความได้ดำนึกว่าบนผืนแผ่นดินไทยอันอุดมสมบูรณ์นี้ ยังมีกลุ่มชนผู้ซึ่งต้องต่อสู้กับความทุกข์ยากลำบาก ต้องเผชิญกับความตายอันน้อยหน้า ทั้งที่ชนกลุ่มนี้ได้รับการยกย่องเชิดชูว่า เป็นกระดูกสันหลังของประเทศไทย แต่ทว่าหยาดเหงื่อที่เขาเหล่านั้นได้สละแล้วได้กลายไปเป็นผลประโยชน์และความสมบูรณ์พูนสุขของผู้ที่มีได้ลงทุน ส่วนเจ้าของหงาดเหิงนั้นเด่า คงก้มหน้าพอใจอยู่กับสภาพง่าย ๆ อันน่าสมเพทของคนค่อไป

โกเมศ ชายหนุ่มผู้รู้ด้านกโนในเรื่องนี้ ได้บรรยายภาพชีวิตอันเป็นจริงภายใต้ฟ้าดินอันอันด้วยตตรของเมืองไทยให้ โดโรธี เพื่อนหญิงชาวออสเตรเลียฟัง โกเมศเป็นคนเปิดเผยและความเคารพตนเอง ดังนั้นเขาจึงมิได้ปิดบังถึงการดำรงชีวิตอย่างฟุ้งเฟ้อและไร้สาระของเขาในระหว่างยัยคันแห่งชีวิต และในทำนองเดียวกัน เขามิได้มีความระอายที่จะเล่าว่า ชีวิตอันเบาโหวดดังปุยนุ่นของเขานั้นเพิ่งจะเริ่มมีหลักเป็นแก่นสาร ก็ต่อเมื่อเขาได้

รู้จักสนิทสนมกับ แนนซี หญิงสาวผู้มีอุดมคติอันมั่นคงในการ ต่อสู้ ต่อต้าน ศัตรู เพื่อ ต่อต้าน รวม
เพื่อนหญิงต่างชาติผู้หนึ่งที่ได้เป็นผู้นำแสงสว่างแห่งการดำรงชีวิตอันควรยกย่องให้บังเกิดขึ้น
ในความรู้สึกนึกคิดของโกเมศ แนนซีผู้หนึ่งที่ได้ชี้ให้โกเมศมองเห็นความจริงข้อหนึ่งว่า
ความมีค่าหรือมีราคาของมนุษย์เรานั้น อยู่ที่การมุ่งบำเพ็ญตนเพื่อประโยชน์สุขและสันติสุข
เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน มิใช่อยู่ที่การกอบโกยเอาประโยชน์สุขจากผู้อื่นมาเพิ่มพูนบารมีของตน
ทั้งนี้ แนนซีได้แสดงตัวอย่างอันควรเจริญรอยตามให้โกเมศเห็นทั้งด้วยวาจา น้ำใจ และ
การกระทำ

ดังนั้น เมื่อโตโรธี ได้รู้จักกับโกเมศนั้น จึงเป็นเวลาทีที่โกเมศมีความเป็นตัวของ
ตัวเองโดยสมบูรณ์ โกเมศจึงเป็นเทพบุตรแห่งความดีและความรอบรู้ในสายตาและความ
รู้ของโตโรธี โกเมศไม่เคยพากพุ่มใจในยศศักดิ์อิศรฐานและสมบัติอันมหาศาลที่เขาจะได้
รับเป็นมรดกตกทอดมาจากบิดาของเขา ครองข้าม โกเมศเกิดมีความรู้สึกว่า สมบัติอันนอก
กายเหล่านี้มิใช่เป็นมรดกอันชอบธรรมซึ่งเขาสมควรจะรับเอาได้ เพราะมันเป็นสมบัติที่
บิดาของเขาได้มาจากแรงงานและหยาดเหงื่อของผู้อื่น ฉะนั้น โกเมศจึงตั้งปณิธานไว้ว่า
วันใดมรดกอันมหัศจรรย์นั้นตกมาเป็นสมบัติของเขา เขาจะได้นำมันออกแจกจ่ายสดใช้ให้แก่
ผู้ที่สมควรจะได้รับ ความคิดอันน่ายกย่องของโกเมศ ประการนี้ ยิ่งเรียกคะแนนนิยมในตัว
เขาจาก โตโรธี ยิ่งขึ้น

แม้ข้อดีเหล่านี้จะเป็นดินแดนที่น่าอยู่ด้วยธรรม ชาติและ วัฒนธรรม เพียงไร
แต่โกเมศไม่เคยคิดแม้แต่สักครั้งที่จะยึดข้อดีเหล่านี้เป็นเรือนตาย เพราะเขาคิดอยู่เสมอว่า
หน้าที่ของเขาในฐานะที่เกิดมาเป็น “ไทย” ทั้งเชื้อชาติและสัญชาตินั้น อยู่ที่ของการก่อกำ
มาช่วยกันสร้างชาติไทยให้เป็นปึกแผ่นแน่นหนาและเป็นเมืองทองและ สวรรค์ ของ เพื่อน ไทย
ทุกคนโดยไม่เลือกชนวรรณะ • ดังนั้น แม้โตโรธีจะสะท่อนใจในทุกครั้งที่ได้ยินโกเมศพูดถึง
การก่อกำ “บ้าน” เมืองไทย แต่เธอก็พยายามหักใจและไม่เคยคิดที่จะหันวงเหินห่างเขาได้
เพราะเธอเข้าใจดีว่า สำหรับโกเมศนั้น “หน้าที่” ต้องมาก่อนสิ่งอื่นใด

แม่โกเมศ จะมีผิวแตก แต่ความมีผิวแตกคล้ายของเขามิได้ เป็นเครื่องบันทึก
 นิกรภาพอันกระชับแน่นระหว่างเขาและเธอเลย เพราะตลอดเวลาที่ได้อยู่ด้วยกันและเป็นที่รักกัน
 มา โกเมศได้พิสูจน์ความจริงข้อหนึ่งให้โคโรซีเห็นว่า ความฉลาดรอบรู้หรือความดั่งาม
 จะมีประโยชน์ หากอยู่ที่บุคคลผู้นั้นเองดังนี้ โคโรซีจึงมีความพากพอใจในมิตรหนุ่มผิว
 แดงผู้นั้นของเธอยิ่งนัก เพราะไม่ว่าในด้านการศึกษามากหรือนักในด้านการความรู้ ยังไม่มีผิวขาวผู้
 ใดจะมาดบเทียม หรือหยามหนุ่มผิวแดงผู้นี้ได้ ฉะนั้น แม่โกเมศ จะจากมาเมืองไทย
 แล้ว แต่ภาพของเขาคงประทับเด่นอยู่ในความทรงจำของโคโรซี และตลอดระยะเวลาที่
 จะผ่านไป โคโรซีอดที่จะรำพันกับตนเองไม่ได้ว่า ยังไม่มีหนุ่มผิวขาวผู้ใดเลยที่จะสามารถเข้า
 มาแทนที่โกเมศได้และโกเมศนี้แหละเป็นผู้ที่ทำให้โคโรซีและชาวผิวขาวอื่น ๆ เริ่มมองดูชน
 ชาติด้วยความนิยม

ข้าพเจ้าเชื่อว่า ถ้าหรับท่านผู้อ่านซึ่งต้องการจะได้อะไรไว้คิดหลังจากอ่านหนังสือ
 นี้จบแล้ว หนังสือเล่มนี้เป็นเหมาะที่สุดสำหรับท่านนักอ่านประเภทนี้ จำนวน
 ๗ องค์ของผู้ประพันธ์จะชวนให้ท่านอ่านโดยไม่เบื่อ ความจริงใจซึ่งแฝงไว้ทุก
 คำพูดและประโยคของผู้ประพันธ์จะช่วยให้ท่านผู้อ่านรู้สึกได้ว่า คำพูดเหล่านั้น มีน้ำหนัก และมี
 ความหมายยิ่งขึ้น ความรอบรู้ในเหตุการณ์และในเรื่องของชีวิตของผู้ประพันธ์จะช่วยให้
 ท่านผู้อ่านรู้สึกว่าเรื่องนี้เป็นจริงเป็นจัง นอกจากความเพลิดเพลินที่จะได้รับจากภูมิภาพและทิว
 ทัศน์อันงดงามของออสเตรเลียอันเนื่องมาจากการพรรณนาอย่างชวนอ่าน ของ ผู้ประพันธ์ แล้ว
 ยังมีข้อคิดอันมีค่า ในฐานะที่เป็นคนไทย ท่านจะอดตัวพองด้วยความพากพอใจเสียมิได้ว่า
 ความเป็นมาอันเป็นตัวแทนของชาวไทยอันควรแก่ความพากพอใจอะไรเช่นนั้น

“ จงคิดว่าเราจะพบกันอีก ” จึงเป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งสมควรแก่การอ่านเป็น